

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem
Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **K. H.**, narozený X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Vladimírem Churcevem
se sídlem Koněvova 2660/141, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021, č. j. KrÚ
86150/2021/ODSH/15

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou u správního soudu domáhal zrušení v záhlaví vymezené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu Holic, odboru dopravy ze dne 27. 7. 2021, č. j. MUHO-17297/2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.

2. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 19. 12. 2020 v 08:47 hodin řídil mimo obec, mezi obcemi Holice a Ostřetín, okres Pardubice, po silnici I. třídy č. 35, směrem na obec Ostřetín, osobní automobil zn. Mercedes-Benz registrační značky X a v úseku, kde byla obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90km/hod, vozidlo řídil v měřeném úseku (v km 126,5 uvedené silnice) rychlostí 139 km/hod. - po odečtení odchylky rychlostí 134 km/hod., čímž nejvyšší dovolenou rychlost překročil o 49 km/hod. - po odečtení odchylky o 44 km/hod., což silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C s fotozáznamem změřili policisté, kteří obviněného při řízení uvedeného vozidla následně zastavili a kontrolovali.
3. Výše uvedeným jednáním žalobce porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, přičemž stejného přestupku se již dopustil dne 23. 5. 2020, tedy jej spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát. Za přestupek mu v souladu s § 35 až 40, § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), v souladu s § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu a v souladu s § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu byly uloženy správní tresty pokuty ve výši 2 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 1 měsíce. Dále mu byla v souladu s § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žalobní argumentace

4. Předně žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu porušení procesních práv žalobce. Namítal nesprávný postup správního orgánu prvního i druhého stupně, když žalobcovu omluvu z nařízeného ústního jednání ve věci posoudily jako nedůvodnou a nevhodnou a nepřihlédly ke konkrétním okolnostem dané situace. Žalobce namítal, že byt' posouzení náležitostí omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu, v tomto případě nebyly ze strany správního orgánu dodrženy jeho předpoklady, a to objektivní a spravedlivé hodnocení skutečností, čímž došlo k zásahu do práv žalobce.
5. Žalobce dále namítal, že správní řízení je zatíženo vadou spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu způsobeném absencí žalobce na ústním jednání, kde mohly být ze strany žalobce objasněny bližší okolnosti přestupku, zejména okolnosti polehčující. Z toho důvodu tak žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Další důvod nepřezkoumatelnosti spatřoval žalobce v jeho vnitřní rozpornosti způsobené nelogickým procesním postupem správního orgánů. Za tento postup žalobce považoval nařízení jednání ze strany správního orgánu za situace, kdy správní orgán konstatoval, že měl dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že pro zjištění stavu věci chyběla správnímu orgánu výpověď žalobce, kterou chtěl doplnit právě při nařízeném ústním jednání; přesto správní orgán ve věci rozhodl bez výsledku žalobce, který ústnímu jednání nebyl přítomen.
6. Nakonec žalobce namítal procesní vadu spočívající v tom, že nebyl poučen o právu seznámit se s podklady rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považoval za přezkoumatelné, zákonné a dostatečně odůvodněné. K žalobním námitkám uvedl, že se stejně jako správní orgán prvního stupně, zabýval omluvou žalobce z jednání a také tím, zda byly splněny podmínky pro konání ústního jednání bez přítomnosti žalobce. Předně byl žalobce poučen o náležitostech řádné omluvy z jednání. Přesto v omluvě ze dne 18. 7. 2021 nebyl uveden žádný důvod nedostavení se k ústnímu jednání a byla připojena toliko kopie dočasné pracovní neschopnosti, z níž vyplynulo, že žalobce byl práce neschopen od 13. 11. 2019 s možností vycházek. Skutečnost, že se žalobci dne 16. 7. 2021 stal úraz, uvedl až v rámci odvolacího řízení, kdy toto doložil ambulantním nálezem. Žalobce v odvolacím řízení ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by mu bránily prokázat úraz ze dne 16. 7. 2021 již v omluvě ze dne 18. 7. 2021. Žalovaný tak při posuzování omluvy vycházel z podkladů ve spisovém materiálu. Žalovaný dospěl k závěru, že omluva žalobce nebyla včasná (nebyla učiněna bezodkladně) a nebyla dostatečně odůvodněna a ústní jednání tak mohlo proběhnout bez přítomnosti žalobce.
8. Žalovaný nesouhlasil s námitkou ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Z podkladů spisového materiálu bylo prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil. K námitce, že absencí žalobce na jednání mu bylo znemožněno uvést polehčující okolnosti, žalovaný poukázal na možnost žalobce tyto okolnosti sdělit kdykoliv v průběhu správního řízení. Žalobce však toto neučil, a to ani v žalobě. Správní orgány nadto při rozhodování vzaly v potaz i polehčující okolnosti.
9. K námitce rozpornosti postupu správního orgánu, kdy tento nařídil ústního jednání a následně jej konal v nepřítomnosti žalobce, žalovaný uvedl, že nařízení ústního jednání je obecně fakultativní, ledaže zákon vedení ústního jednání nařizuje. V dané situaci se právě jednalo o ústní jednání fakultativní, když důkazy ve spise byly pro vydání rozhodnutí dostatečné i bez výpovědi žalobce.
10. Žalovaný dále nesouhlasil s námitkou, že by žalobce nebyl poučen o právu seznámit se s podklady rozhodnutí. O této možnosti byl žalobce poučen v písemnosti správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 6. 2021, č. j. MUHO – 15204/2021 doručené žalobci dne 9. 7. 2021. V průběhu odvolacího řízení nebyly doplněny žádné další podklady, nebylo tedy tak nutné, aby žalovaný zaslal žalobci další poučení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

IV. Replika žalobce

11. V replice na vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že argumentace žalovaného účelově ignoruje aktuální judikaturu správních soudů. Opětovně konstatoval včasnost omluvy, když úraz znemožňující pohyb se žalobci stal v pátek 16. 7. 2021 v pozdních večerních hodinách. Omluva byla sepsána dne 18. 7. 2021 a správnímu orgánu doručena dne 20. 7. 2021. Ohledně konkrétního důvodu dočasné pracovní neschopnosti připojené k omluvě má žalobce za to, že tento prokazovat nemusí, neboť se jedná o soukromý osobní údaj. Tento konkrétní důvod včetně diagnózy pak sdělil a prokázal lékařskou zprávou správním orgánům v rámci odvolacího řízení, tj. při první možné příležitosti. Zopakoval a rozvinul argumentaci vznesenou již v žalobě stran poučení ze strany správních orgánů, upření práva

vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Uvedl, že správní orgány žalobci určují, kdy má tvrdit rozhodné skutečnosti, což je v rozporu se zásadami spravedlivého procesu.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s.
13. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu vyplývá, že příkazem ze dne 2. 6. 2021, č. j. MUHO – 13071/2021, vydaným Městským úřadem Holice, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se žalobce dopustil jednáním popsaným shora, přičemž stejného přestupku se již dopustil dne 23. 5. 2020, tedy jej spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor. Přípisem Městského úřadu v Holicích ze dne 28. 6. 2021, č. j. MUHO – 15204/2021, byl žalobce vyrozuměn o pokračování správního řízení po podaném odporu, o nařízení ústního jednání na den 20. 7. 2021 v 8 hodin u správního orgánu, a zároveň předvolán k ústnímu jednání. Současně byl poučen podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky o tom, že lze ústní jednání bez přítomnosti obviněného provést tehdy, pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. Žalobce byl také podle § 59 správního řádu poučen o tom, že nemůže-li se předvolaný dostavit ze závažných důvodů, je povinen se s uvedením důvodů správnímu orgánu bezodkladně omluvit s tím, že byl poučen o náležitostech omluvy. Také byl poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí a zároveň byl poučen o tom, že k podkladům rozhodnutí se může vyjádřit do 5 dnů ode dne konání ústního jednání. Tento přípis byl žalobci doručen dne 9. 7. 2021. Dne 20. 7. 2021 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žalobcova omluva z jednání, v níž uvedl, že v zákonné lhůtě podává omluvu z jednání ze dne 20. 7. 2021 v 8 hod a přílohou byla kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti č. C5970070. Z ní se podává, že žalobce je neschopen práce od 13. 11. 2019. Omluva z jednání byla datována 18. 7. 2021. Dne 20. 7. 2021 proběhlo u správního orgánu prvního stupně ústní jednání o přestupku v nepřítomnosti obviněného, o čemž byl sepsán protokol č. j. MUHO -16859/2021. Následně bylo dne 27. 7. 2021 vydáno rozhodnutí č. j. MUHO – 17297/2021.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

15. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalovaného způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (ex offio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
16. Krajský soud se neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti ani pro nedostatek důvodů, ani pro vnitřní rozpornost (nesrozumitelnost) rozhodnutí. Napadené rozhodnutí i

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahují určitý a jednoznačný výrok nerozporný s odůvodněním, když toto odůvodnění obsahuje řádné skutkové i právní posouzení věci, včetně podrobného odůvodnění zjištěného skutkového stavu věci. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Podle názoru krajského soudu napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí; námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je neopodstatněná. Krajský soud neshledal napadené rozhodnutí ani nijak vnitřně rozporným či nesrozumitelným. Nesrozumitelností rozhodnutí judikatura správních soudů rozumí především rozpornost výroku a odůvodnění, nemožnost seznat, jak bylo ve věci vůbec rozhodnuto (nesrozumitelnost projevu vůle správního orgánu), zmatečné výroky vnitřně rozporuplné. O nesrozumitelné rozhodnutí by se mohlo jednat za situace, kdy z rozhodnutí lze sice seznat, jak bylo rozhodnuto, z textu rozhodnutí jako celku však nelze pochopit, co správní orgán k takovému rozhodnutí vedlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-78). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by rovněž bylo rozhodnutí, jehož odůvodnění je vnitřně rozporné.

17. Žalobce spatřoval vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí v nelogickém procesním postupu správního orgánu, který ačkoliv uzavřel, že měl k dispozici dostatek podkladů pro rozhodnutí, přesto nařídil ústní jednání, z čehož žalobce usuzoval, že pro zjištění stavu věci chyběla správnímu orgánu žalobcova výpověď; přesto následně správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, aniž by výslech žalobce byl proveden. Podle § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že správní orgán *může* nařídít ústní jednání. Ustanovení § 80 odst. 2 téhož zákona pak doplňuje, kdy ústní jednání *musí* být nařízeno. Podle § 80 odst. 4 uvedeného zákona platí, že k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení; ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
18. V posuzované věci bylo ústní jednání nařízeno podle § 80 odst. 1 zákona o přestupcích a jak uvedeno níže, žalobce se nedostavil bez náležité omluvy, proto mohlo ústní jednání proběhnout bez přítomnosti žalobce. Je tak zcela legitimní postup správního orgánu, který po provedeném dokazování u ústního jednání, na něž se žalobce, ač řádně předvolán, nedostaví, konstatoval dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, aniž by byl nutný výslech žalobce. Takový postup správního orgánu nepůsobí vnitřní rozpornost rozhodnutí, nemůže vést k závěru nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a není ani vadou řízení, která by jakýmkoli způsobem zkracovala práva žalobce.

Námitka včasnosti a důvodnosti omluvy z ústního jednání

19. Hlavní žalobní bod spočíval v námitce porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zejména v porušení § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. Žalobce činil v dané věci spornou otázku náležité a důvodné omluvy z ústního jednání.
20. Ze shora cit. ust. § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky tedy vyplývají obligatorní podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání

přestupku: (i) obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti, (ii) obviněný se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

21. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl vyzván k účasti na ústním jednání na den 20. 7. 2021 na 8:00 hod. předvoláním doručeným mu dne 9. 7. 2021. V předvolání k jednání byl žalobce řádně poučen o tom, že pokud se z jednání včas a náležitým způsobem neomluví, bude věc projednána v jeho nepřítomnosti. Správně byl žalobce poučen i o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s tím, že mu byla stanovena lhůta 5 dnů ode dne konání ústního jednání. První podmínku pro konání ústního jednání bez přítomnosti žalobce tak krajský soud na základě obsahu spisu shledává za splněnou.
22. Pokud jde o podmínku druhou, výklad pojmu „náležitá omluva“ byl předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podmínky náležité omluvy jsou shrnuty například v rozsudku ze dne 21. června 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, dle kterého *„[a]by mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“* K tomu, aby byl správní orgán povinen omluvu obviněného akceptovat, musí být naplněny všechny tři výše uvedené podmínky. Ačkoliv se uvedený rozsudek vztahuje k právní úpravě § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s ohledem na totožnou konstrukci možnosti konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného, tedy stejně upravenou nutnost náležité omluvy, lze jeho závěry vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.
23. Správní orgán prvního stupně obdržel omluvu žalobce dne 20. 7. 2021; je v ní uvedeno, že se žalobce omlouvá z nařízeného jednání, a je přiloženo rozhodnutí lékaře o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 13. 11. 2019 s pracovní neschopností od téhož dne. Omluvu žalobce, doručenou správnímu orgánu dne 20. 7. 2021, tak nelze hodnotit jako omluvu bezodkladnou, neboť žalobce o své dočasné pracovní neschopnosti, z níž dovozuje nemožnosti dostavit se k ústnímu jednání, věděl již při doručení předvolání dne 9. 7. 2021. Je tak třeba přisvědčit závěru žalovaného o nesplnění podmínky bezodkladnosti omluvy z jednání. Z omluvy žalobce doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 20. 7. 2021 vyplývá pouze odkaz na pracovní neschopnost ze dne 13. 11. 2019 a nikoliv omluva z důvodu úrazu ze dne 16. 7. 2021. Pokud se žalobce dodatečně odvolává na úraz ze dne 16. 7. 2021, pak měl možnost tento důvod omluvy tvrdit a prokázat již v samotné omluvě doručené správnímu orgánu prvního stupně ze dne 20. 7. 2021, neboť již v tuto dobu měl potřebné lékařské potvrzení o úrazu k dispozici. Žalobce úraz ze dne 16. 7. 2021 uplatnil jako důležitý důvod omluvy z jednání nařízeného na den 20. 7. 2021 až v rámci odvolacího řízení, a to konkrétně až v odůvodnění odvolání, doručeném správnímu orgánu dne 10. 9. 2021. Nelze tak přisvědčit žalobcově námitce, že na daný případ lze aplikovat judikatorní závěry, že i omluva s odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání, může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. 7 As 9/2009). Nelze opomenout, že

již v době před konáním ústního jednání u správního orgánu prvního stupně žalobce disponoval lékařskou zprávou o úrazu, a proto časový prostor 7 dnů po jednání uskutečněném v jeho nepřítomnosti, kdy žalobce mohl tuto zprávu správnímu orgánu dodatečně doložit před vydáním rozhodnutí, lze považovat za dostatečný. Obecně samozřejmě nelze vyloučit, že v některých situacích nebude účastník řízení pro zvláštní okolnosti schopen omluvu učinit po delší dobu. Žádné takové okolnosti však žalobce v odvolání ani v žalobě netvrdil. Naopak je nutné vzít v potaz, že ačkoliv lékařskou zprávou o úraze disponoval již dne 16. 7. 2021, předložil ji až o téměř dva měsíce později, a to bez jakéhokoliv relevantního důvodu, ačkoli byl schopen sepsat a k poštovní přepravě podat omluvu ze dne 18. 7. 2021. Žalobce tak ani v případě omluvy z důvodu úrazu ze dne 16. 7. 2021 nesplnil povinnosti doložit omluvu z jednání bezodkladně.

24. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán je povinen akceptovat omluvu, která je náležitá, tedy splňuje všechny tři podmínky kumulativně, pak při nesplnění byť jediné z nich nelze hovořit o omluvě náležité. Protože v daném případě není splněna podmínka bezodkladnosti, krajský soud nepovažuje za nutné podrobně zkoumat splnění dalších podmínek náležité omluvy, tj. důvod omluvy a jeho doložení; pouze ve stručnosti lze podotknout, že rozhodnutí lékaře o tom, že je zaměstnanec dočasně neschopen vykonávat svou práci, neznamená bez dalšího, že není schopen účasti u jednání před správním orgánem; tento závěr nevyplývá ani z lékařské zprávy o úrazu ze dne 16. 7. 2021, když z doporučení zde uvedených vyplývá možnost chůze o berlích, byť jen v nejnutnějších případech. Jen stěží lze – v kontextu okolností posuzované věci tak, jak vyplývají ze správního spisu – nenabýt dojmu, že neúčast žalobce u jednání, k němuž byl řádně předvolán, je součástí obstrukční taktiky, k níž se žalobce uchýlil opakovaně (srov. č. listu 22 spisu správního orgánu prvního stupně) se zřejmým cílem mařit průběh správních řízení, která žalobce vyvolal porušením svých právních povinností. Krajský soud konstatuje, že v postupu správního orgánu neshledal žádné pochybení, natož pak porušení práva na spravedlivý proces. V projednávané věci tak byl správní orgán prvního stupně vzhledem ke shora uvedenému oprávněn provést ústní jednání v nepřítomnosti žalobce.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav věci

25. Dále se krajský soud zabýval námitkou žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když žalobci nebyla umožněna osobní přítomnost na ústním jednání, v důsledku čehož nemohl žalobce sdělit případné polehčující okolnosti či okolnosti vylučující protiprávnost.
26. Správní orgány jsou ve smyslu § 3 správního řádu povinny v řízení zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v takovém rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí ve věci samé, tj. o přestupku (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Obviněný z přestupku není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení ani o nich nabízet správnímu orgánu důkazy, „*využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného ‚domyslel‘ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal*“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 126/2011-68).

27. Žalobce ve správním řízení a ani následně v žalobě nepředestřel žádné konkrétní polehčující okolnosti či okolnosti vylučující protiprávnost, kterých se dovolával, a které by bývaly mohly mít vliv na skutkové závěry správních orgánů. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že při určení výměry správních trestů správní orgán vzal v potaz i okolnosti svědčící ve prospěch žalobce („pouze“ ohrožovací následek), což se promítlo do trestu uloženého na spodní hranici stanoveného zákonného rozpětí. Krajský soud se ztotožňuje se správními orgány, že v projednávané věci správní orgány opatřily dostatek podkladů, konkrétně uvedených na straně 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, na jejichž základě zjistily skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Objasnění rozhodujících okolností přestupkového jednání žalobce bylo dostatečné na základě existujících důkazů. Námitka žalobce tak není důvodná.

Námitka porušení práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí

28. Dle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí ve věci. To se netýká účastníka, kterému se v plném rozsahu vyhovuje a který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (rozsudek ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 – 243).

29. Ze správního spisu vyplývá, že dne 9. 7. 2021 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání, a to poté, co byly do spisu založeny všechny listiny a záznamy, z nichž správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vycházel. V předvolání byl žalobce poučen, že má právo se ve lhůtě 5 dnů ode dne konání ústního jednání vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Dne 20. 7. 2021 od 8:00 – 11:50 proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který se z jednání omluvil, avšak omluva nebyla správním orgánem prvního stupně vyhodnocena jako náležitá. Během jednání byly provedeny ve spisu shromážděné důkazní prostředky.

30. Krajský soud nespatřuje v postupu správního orgánu prvního stupně vadu, v jejímž důsledku by byl žalobce zkrácen na svém právu seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, byl poučen o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že mu byla jednoznačně a konkrétně stanovena lhůta, v níž tak může učinit. Předvolání bylo žalobci doručeno, a tím poskytnuto poučení o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, v době, kdy již byly shromážděny všechny podklady. Současně bylo žalobci dáno na srozuměnou, že své právo může využít nejpozději ve lhůtě 5 dnů po konání ústního jednání. Při ústním jednání již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem k důkazu. Odkaz žalobce na související judikaturu je tak nepřipadný, neboť pochybení vytýkaná správním orgánům v odkazované judikatuře se se skutkovou stránkou posuzované věci zcela míjí. Řízení před správním orgánem prvního stupně nebylo stíženou vadou spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Postup správního orgánu prvního stupně nezkrátil stěžovatele na jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Námitka žalobce tak není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 19. května 2022

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce